

UZASADNIENIE

N. M. została obwiniona o to, że w dniu 17 października 2017 roku około godziny 16:50 w W. na drodze publicznej na ulicy (...) na wysokości posesji nr (...) naruszyła zasady przewidziane w art. 3 ust. 1 Pord w ten sposób, że kierując samochodem marki P. nr rej. (...) nie zachowała należytej ostrożności podczas parkowania, w wyniku czego doprowadziła do zderzenia z samochodem marki O. (...) nr rej. (...), powodując jego uszkodzenie, czym spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, tj. za wykroczenie z art. 86 § 1 kw w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2017 r., poz. 128 z późn. mm.).

Wyrokiem nakazowym z dnia 1 października 2019 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie (sygn. akt V W 1211/19) uznał obwinioną N. M. za winną popełnienia czynu zarzucanego jej wnioskiem o ukaranie i za to na podstawie art. 86 § 1 kw

w zw. z art. 24 § 1 i 3 kw wymierzył obwinionej w punkcie I wyroku karę grzywny w wysokości 300 (słownie: trzystu) złotych, natomiast w punkcie II orzeczenia zasądził od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (słownie: stu) złotych tytułem kosztów sądowych.

Sprzeciw od wyroku nakazowego wniósł w terminie obrońca obwinionej.

Sąd na podstawie całokształtu zgromadzonego w sprawie oraz ujawnionego w trakcie rozprawy głównej materiału dowodowego ustalił następujący stan faktyczny:

Obwiniona N. M. w dniu 17 października 2017 roku około godziny 16:50 w W. na drodze publicznej na ulicy (...) na wysokości posesji nr (...) jadąc samochodem marki P. nr rej. (...) od strony ulicy (...) zauważyła miejsce parkingowe po lewej stronie jezdni, dlatego też po upewnieniu się czy nie zagraża bezpieczeństwu innych uczestników ruchu drogowego, rozpoczęła manewr parkowania poprzez włączenie lewego kierunkowskazu i zjechania ze swojego pasa ruchu w stronę miejsca parkingowego. Z uwagi na fakt, iż wjechała nierówno w wybrane miejsce, chciała ona skorygować dokonany manewr parkowania. W związku z tym po upewnieniu się, że nic nie nadjeżdża z prawej strony, wycofała ona kierowane przez nią auto ustawiając się prostopadle do pasa ruchu. W trakcie zatrzymania się przez obwinioną na jezdni i dokonywania zmiany biegu nadjechał z ulicy (...) prowadzący samochód marki O. (...) nr rej. (...). W tym czasie pas ruchu nie był wciąż udrożniony przez obwinioną, jednakże między autem N. M., a miejscem parkingowym pozostawała wolna przestrzeń. S. R. (1) uprzednio nie zatrzymując się, próbował ominąć auto obwinionej, przejeżdżając przed jej maską, częściowo po miejscu parkingowym, oraz uderzając w przód samochodu kierowanego przez obwinioną.

W wyniku niniejszej kolizji w pojeździe marki O. (...) o nr rej. (...), kierowanym przez S. R. (2), pojawiły się uszkodzenia w postaci: lampa lewa przednia rozbity klosz, zderzak przedni – zarysowany i wyrwany z zaczepów. Natomiast w pojeździe marki P. o nr rej. (...) prowadzonym przez obwinioną, powstały zaś uszkodzenia: przedni zderzak pęknięty i zarysowany z prawej strony, ramka lampy światłą dziennego zarysowana.

Dowód: częściowo notatka urzędowa (k. 1-2), szkic (k.3), protokoły oględzin (k.4-5), dokumentacja fotograficzna (k. 62-68), wyjaśnienia obwinionej N. M. (k.70-72), częściowo zeznania świadka S. R. (1) (k. 113-114).

Obwiniona N. M. w trakcie prowadzonego postępowania nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. Przesłuchana na rozprawie głównej oświadczyła, że podtrzymuje sprzeciw od wyroku nakazowego wniesiony przez jej obrońcę. Obwiniona wskazała, że nie doprowadziła do zarzucanego jej czynu. Według jej twierdzeń to w jej auto uderzono, a nie na odwrót. Zaznaczyła również, że zdarzenie nastąpiło w momencie kiedy była w trakcie manewru parkowania, w związku z czym nie udrożniła pasa ruchu, którym nadjechał z dużą prędkością kierujący samochodem marki O. (...). Zdaniem obwinionej do zetknięcia się pojazdów doszło na skutek ruchu kierującego samochodem marki

O., który chciał przejechać przed maską jej auta w trakcie dokonywania przez nią zmiany biegu w czasie manewru parkowania.

Dowód: wyjaśnienia obwinionej N. M. (k.70-72).

Przesłuchany w charakterze świadka S. R. (1) wskazał, że jego zdaniem do kolizji doszło na skutek niezachowania przez obwinioną zasad bezpieczeństwa na drodze, gdyż wyjeżdżając z parkingu nie miała ona pierwszeństwa przed jadącymi drogą z pierwszeństwem. Zaznaczył również, że poruszał się w miejscu zdarzenia z prędkością ok. 30-40 km/h. Według twierdzeń świadka, gdy zauważył wyjeżdżające z miejsca parkingowego (...) podjął on próbę hamowania, a następnie ominięcia auta z jego tyłu. Podkreślał również, że kierowany przez niego O. (...) z autem obwinionej dotknęły się w taki sposób, że uszkodzona została tylna lewa część samochodu obwinionej i prawa lampa i prawy błotnik jego auta.

Dowód: zeznania świadka S. R. (1) (k.113-114).

Sąd zważył co następuje:

Sąd tylko częściowo dał wiarę zeznaniom świadka S. R. (1), tj. co do tego, że w dniu 17 października 2017 roku około 16:50 w W. na drodze publicznej na ulicy (...) wraz z obwinioną brał udział w kolizji drogowej. W pozostałym zaś zakresie, przede wszystkim co do okoliczności rzeczonego zdarzenia i powstałych uszkodzeń, Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka, gdyż są one sprzeczne z innymi dowodami zebranymi w sprawie w postaci wyjaśnień obwinionej, zdjęć z miejsca zdarzenia oraz protokołów oględzin.

Zdaniem sądu jako spójne i uzupełniające się z dowodami dokumentowymi, a tym samym jako wiarygodne należało ocenić wyjaśnienia złożone w trakcie rozprawy przez obwinioną N. M..

Według Sądu należało również zaznaczyć, że zeznania świadka P. M. z uwagi na fakt, iż nie pamiętał on rzeczonego zdarzenia, okazały się być nieprzydatne dla niniejszej sprawy.

Jednocześnie zgromadzonym w aktach sprawy dowodom z dokumentów, jako sporządzonym w sposób prawidłowy i przez podmioty do tego powołane Sąd w pełni dał wiarę.

Tym samym, w świetle dokonanych ustaleń faktycznych i przeprowadzonej oceny dowodów Sąd uznał, że sprzeciwowi złożonemu przez obwinioną nie można odmówić słuszności i dlatego zaskarżony wyrok nakazowy należało zmienić i uniewinnić N. M. od zarzucanego i przypisanego jej czynu.

Przede wszystkim należy zwrócić uwagę, iż obwiniona N. M. od początku tego postępowania konsekwentnie wskazywała, że nie jest winną kolizji z dnia 17 października 2017 roku, zaś samo zdarzenie nastąpiło na skutek działań podejmowanych przez kierującego pojazdem marki O. (...) S. R. (1). Powyższe znalazło odzwierciedlenie w zgromadzonym materiale dowodowym, przede wszystkim w zdjęciach z miejsca zdarzenia oraz protokołach oględzin, które w sposób jednoznaczny obrazują wymiar zaistniałych szkód. W ocenie Sądu mając na uwadze powstałe w autach uszkodzenia, tak w samochodzie P., jak i O. (...), niemożliwa jest przedstawiona przez świadka S. R. (1) sekwencja wydarzeń. Uszkodzenia z przedniej lewej strony pojazdu marki P. oraz przedniej strony samochodu marki O. (...) wskazują w sposób oczywisty, że do kolizji doszło poprzez dokonaną przez świadka S. R. (1) próbę ominięcia samochodu marki P. od strony maski auta obwinionej.

Wobec powyższego nie sposób zarzucić obwinionej by swoim działaniem naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, tym samym aby dopuściła się zarzucanego jej czynu.

Zważywszy na powyższe, Sąd doszedł do przekonania, że materiał dowodowy zebrany w sprawie przesądza o konieczności uniewinnienia obwinionej N. M. od popełnienia zarzucanego i przypisanego jej wykroczenia. Dlatego też orzekł jak w sentencji wyroku.

W zakresie kosztów postępowania Sąd mając na uwadze, iż obwiniona została uniewinniona, zaś w sprawie tej wniosek o ukaranie złożył oskarżyciel publiczny, stąd też zgodnie art. 119 § 2 k.p.w. koszty te ponosi Skarb Państwa.